

TRO TIL TIDEN

Shalom: fred til jer!

1. søndag efter påske,
Johs. 20, 19-31

AF KAI KJÆR-HANSEN

Teol.dr.

Evangelisten Johannes er ved at lægge sidste hånd på værket og penen til side. Ved afslutningen af sin bog om Ordet, der blev kød, gør han status. Han har ikke taget alt med i historien om Jesus. Han kunne have skrevet om andre »tegn«, som Jesus gjorde. Men det, han har skrevet, er nok.

Og hensigten er klar nok. Han har ingen skjult dagsorden: hans ord om Jesus skal i nutid og fremtid skabe tro

på den Jesus, som havde været lyslevende iblandt dem. Men fraværende vil Jesus nu ikke være i fremtiden. Ved Helligånden er den fraværende Jesus nemlig stadig den nærværende. Og livet er i hans navn, når man tror på ham.

Se Jesus, sådan som disciple havde set ham, kan man nemlig ikke mere. Det hører fortiden til. Fra nu af gælder: »Salige er de, som ikke har set og dog tror.«

Den sidste aften, Jesus var sammen med sine disciple, havde han stillet dem i udsigt, at Helligånden - Talsmanden - skulle komme. I den forbindelse havde han sagt: »Fred efterlader jeg jer, min fred giver jeg jer; jeg giver jer ikke, som verden giver. Jeres hjerte må ikke forfærdes og ikke være modløst!«

Påskeaften, bag lukkede døre, havde de nu alligevel været bange. Shalom lakem, fred til jer, havde den opstandne så sagt, da han viste sig for

dem. Efter at frygten var blevet afløst af glæde over nærværet og gensynet, havde han igen sagt: Shalom lakem, fred til jer. Og så havde han blæst den livgivende ånde i dem og sagt, at de skulle modtage Helligånden. Evangelisten skaber ikke her én sammenhængende historie mellem påske og pinse. Det vigtige er, at Jesus nu opfylder, hvad han har lovet. Opgaven, der ligger foran disciplene, kan de ikke klare alene. Der skal Helligånd til for at kunne fortsætte Jesu gerning, og for at mennesker kan gentage, hvad Thomas sagde til Jesus: »Min Herre og min Gud!«

Hvad disciplene oplevede påske-dag, er evangelisten ikke i tvivl om. De havde set Jesus, den Jesus de havde lagt i graven, ikke skindød, men stendød. Når de fortæller Thomas herom, baserer de ikke deres ord på løse antagelser, men på fakta: »Vi har set Herren.«

Thomas tvivler. Hans attitude kan

selv vi forstå - og derfor synes vi om ham; det er let at identificere sig med ham. Men vores totale identifikation med Thomas har evangelisten alligevel umuliggjort. Thomas får nemlig lov til at se den korsfæstede og opstandne Herre - og sammen med de andre, otte dage efter, hører han også de velsignede ord fra Jesus: Shalom lakem, fred til jer.

Men, siger evangelisten, at se Jesus - sådan som disciplene gjorde det - får kommende generationer ikke lov til. »Salige er de, som ikke har set og dog tror.«

Med disse glimt har evangelisten gjort sit til at tegne billedet af kirkens grundvilkår. Den har ordet, der er baseret på faktuelle hændelser. De faktuelle hændelser hører fortiden til og gentages ikke. Kirkens Herre fordrer tro. Denne tro skabes, når Helligånden gør brug af ordet og gør sin gerning i hjerterne. Med troen følger livet, livet med Gud, her og nu og på

den anden side af den mørke grav.

Og så kan - og skal - kirken forkynde påskebudskabet med frimodighed: at den fraværende Jesus er nærværende i sin menighed. Og at han stadig kommer til sine troende med et Shalom lakem, fred til jer, på Helligåndens læber! Og at han ikke bare kommer med et ønske om fred, men giver fred, og hvor den fred, han giver, er noget langt mere end en følelse af at have det godt. Hans fred er ikke det samme som fravær af kampe og fravær af anfægtelse, og den fred, han giver, har intet at gøre med sentimental og egoistisk lykkefølelse.

Når den fraværende Jesus ved Helligånden siger: Fred til jer, er det det samme som at sige: Frøelse til jer, evigt liv til jer. Og det er i evangelistens ånd at tilføje: Det evige liv begynder her og nu - for påske og opstandelse betyder liv, selv når vi er mærket af død.